

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА

Правові горизонти

Legal horizons

ВИПУСК 1 (14)

Суми – 2016

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор –

Гаруст Ю. В., *д-р юрид. наук, ННІ права СумДУ, Україна;*

Відповідальний секретар –

Уткіна М. С., *аспірант, ННІ права СумДУ, Україна;*

Айден Ульвіє – *доктор філософії, професор, Ізмірський університет, Туреччина;*

Андріяшко М. В. – *доктор філософії, доцент, Барановицький державний університет, Білорусь;*

Бекім Максуті – *доктор філософії, Македонія;*

Бурбіка М. М. – *д-р юрид. наук, доцент, ННІ права СумДУ, Україна;*

Гиренко І. В. – *д-р юрид. наук, доцент, НУБП, Україна;*

Дегтярєва І. О. – *д-р держ. упр., професор, НАДУ при Президентові України;*

Деревянко Б. В. – *д-р юрид. наук, професор, ННІ права СумДУ;*

Завгородня В. М. – *канд. юрид. наук, доцент, ННІ права СумДУ;*

Ельда Зотай – *доктор філософії, Університет Александра Моссі, Албанія;*

Куліш А. М. – *д-р юрид. наук, заслужений юрист України, професор, директор ННІ права СумДУ, Україна;*

Курило В. І. – *д-р юрид. наук, професор, НУБП, Україна;*

Лукаш С. С. – *д-р юрид. наук, професор, СФ ХНУВС, Україна;*

Мельник Р. С. – *д-р юрид. наук, професор, КНУ ім. Т. Г. Шевченка, Україна;*

Музичук О. М. – *д-р юрид. наук, доцент, ХНУВС, Україна;*

Петров Р. А. – *д-р юрид. наук, професор, НУ «Києво-Могилянська академія»;*

Убер Села – *канд. політ. наук, Державний університет Тетово, Македонія;*

Сухонос В. В. – *д-р юрид. наук, професор, ННІ права СумДУ, Україна;*

Сухонос В. В. – *д-р юрид. наук, професор, ННІ права СумДУ, Україна;*

Харченко В. Б. – *д.ю.н., професор, ХНУВС, Україна;*

Чернадчук В. Д. – *д-р юрид. наук, професор, ННІ права СумДУ, Україна;*

Шемшученко Ю. С. – *д-р юрид. наук, професор, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Україна.*

EDITORIAL BOARD

Editor in Chief:

Harust Y. V. – *Doctor of Law, Educational and Scientific Institute of Law SSU, Ukraine;*

Executive Editor:

Utkina M. S. – *Ph. D. student, Educational and Scientific Institute of law SSU, Ukraine;*

Aydin Ulviyye – *Ph. D., Professor, Izmir University, Turkey;*

Andriyashka M. V. – *Ph. D., Associate Professor, Baranovich State University, Belarus;*

Bekim Maksuti – *Ph. D., Macedonia;*

Burbyka M.M. – *Doctor of Law, Associate Professor, Educational and Scientific Institute of law SSU, Ukraine;*

Gyrenko I. V. – *Doctor of Law, Associate Professor, National University of Life and Environmental Sciences, Ukraine;*

Dehtyarova I. O. – *Doctor of Public Administration, Professor, National Academy for Public Administration under the President of Ukraine;*

Derevyanko B. V. – *Doctor of Law, Professor, Educational and Scientific Institute of Law SSU;*

Zavgorodnia V. M. – *Ph. D. in Law, Associate Professor, Educational and Scientific Institute of Law SSU, Ukraine;*

Elda Zotaj – *Ph. D., Aleksandër Moisiu University, Albania;*

Kulish A. M. – *Doctor of Law, Honored Lawyer of Ukraine, Professor, Director of Educational and Scientific Institute of Law SSU, Ukraine;*

Kurylo V. I. – *Doctor of Law, Professor, National University of Life and Environmental Sciences, Ukraine;*

Lukash S. S. – *Doctor of Law, Professor, Sumy branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Ukraine;*

Melynk R. S. – *Doctor of Law, Professor, Taras Shevchenko National University of Kyiv, Ukraine;*

Muzychuk O. M. – *Doctor of Law, Associate Professor, Khariv National University of Internal Affairs, Ukraine;*

Petrov R. A. – *Doctor of Law, Professor, National University of Kyiv-Mohyla Academy;*

Ylber Sela – *Ph. D. in Political Science, Tetova State University, Macedonia;*

Sukhonos V. V. – *Doctor of law, Professor, Educational and Scientific Institute of Law SSU, Ukraine;*

Sukhonos V. V. – *Doctor of Law, Professor, Educational and Scientific Institute of Law SSU, Ukraine;*

Kharchenko V. B. – *Doctor of Law, Professor, Kharkiv national University of Internal Affairs, Ukraine;*

Chernadchuk V. D. – *Doctor of Law, Professor, Educational and Scientific Institute of Law SSU, Ukraine;*

Shemshuchenko Y. S. – *Doctor of Law, Professor, V. M. Koretsky Institute of State and Law, Ukraine.*

Рекомендовано до друку

вченою радою Сумського державного університету (протокол № 5а від 10. 11. 2016 року)

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації

серія КВ № 22248-12148ПР від 08.07.2016 р.

СЕКЦІЯ 4
ТРУДОВЕ ПРАВО;
ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

УДК 331

**ІНФОРМАЦІЙНІ ПРАВА І СВОБОДИ НАЙМАНОВОГО
ПРАЦІВНИКА ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ НИМ ТРУДОВИХ
ОБОВ'ЯЗКІВ**

Бурбика Михайло Михайлович

*д-р юрид. наук, завідувач кафедри адміністративного, господарського
права та фінансово-економічної безпеки ННІ права,
Сумський державний університет*

Стаття 32 Конституції України передбачає, що не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої фізичною або юридичною особою обмежений (крім суб'єктів владних повноважень). Оскільки процес відповідної зйомки може стати збиранням інформації про особу та суттєво порушувати її певні особисті немайнові права - Цивільний кодекс України передбачає, що фізична особа може бути знята на фото-, кіно-, теле- чи відеоплівку лише за її згодою. Згода особи на знімання її на фото-, кіно-, теле- чи відеоплівку припускається, якщо зйомки проводяться відкрито на вулиці, на зборах, конференціях, мітингах та інших заходах публічного характеру.

В сучасних умовах процеси відеоспостереження набирають глобальних масштабів. На вулицях міст все більше з'являється різної оптичної техніки: від камер на фасадах будинків до систем відеоспостереження за дорожнім рухом. Більш того, за багатьма ведеться спостереження вже і на роботі. При цьому Кодексу Законів про працю зобов'язує роботодавця проінформувати працівника під розписку про умови праці. Тобто згода працівника на його зйомку має бути виражена письмово. Відсутність письмової згоди працівника на відеозйомку на робочому місці, дозволяє стверджувати про те, що запис проводиться незаконно. Всі відеоспостереження мають бути відкритими. У статті розглядаються проблеми правового регулювання відносин, які виникають під час контролювання роботодавцем дотримання працівником правил внутрішнього трудового розпорядку з використанням технічних засобів. Досліджуються теоретичні та правові підстави щодо правомірності такого контролювання та пропонуються рекомендації щодо процедури встановлення технічних засобів спостереження.

Ключові слова: відеоспостереження, офіс, роботодавець, працівник, приватне життя, права, законодавство.

Burbyka M. M. Information Rights and Freedoms of Employee During the Performance of Employment Duties. Article 32 of the Constitution of Ukraine provides that the collection, storage, using and dissemination of the confidential information about a person without his consent, except in cases specified by law, and only in the interests of national security, economic prosperity and human rights. Confidential is information about an individual, as well as information accessible to the person or entity is limited (except government entities). Since the process corresponding shooting may be collecting personal information and significantly disrupt her some moral rights - Civil Code of Ukraine provides that a person can be charged for photography, film, television or videotape only with its consent. The consent of the person removing him/her for photography, film, television or videotape assumed when shooting conducted openly on the streets, at meetings, conferences, meetings and other events of public character.

In modern conditions the processes of video surveillance is gaining on a global scale. On the streets there is more and more a variety of optical equipment from cameras on the facades of homes to

surveillance systems for road traffic. Moreover, many being monitored is already at work. The Code of labour Laws obliges the employer to inform the worker against receipt on working conditions. That is, the consent of the employee, his shooting must be expressed in writing. That is, the consent of the employee, his shooting must be expressed in writing. The lack of written consent for video taping in the workplace, suggests that entry is illegal. All video surveillance must be open. The article considers problems of legal regulation of relations that arise during the monitoring of employer compliance with employee work rules using technical means. Examines the theoretical and legal grounds regarding the legality of such monitoring and recommendations on procedures for the establishment of surveillance technology.

Keywords: video surveillance, office, employer, employee, personal life, rights, legislation.

Кожна людина має право самостійно визначати свою поведінку та досягати будь-якої мети в рамках, створених суспільними і державними інтересами, правами та інтересами інших людей. Кожна людина може в тих же рамках самостійно визначати свої внутрішні відносини з приводу користування і розпорядження майном, виховання дітей, праці, тощо. Особисте життя людини включає і право встановлювати, підтримувати та розвивати зв'язки з іншими людьми, тому воно виходить за межі роботи, інших ділових інтересів.

У сучасних умовах вплив інформаційного фактора на всі сфери людського життя зумовив виникнення загроз інформаційним правам і свободам людини та громадянина. Причинами таких загроз є відставання розвитку законодавства України від нових технологій у галузі інформатизації. Нормативно-правові акти, що захищають інформаційні права та свободи людини та громадянина, на сучасному етапі не тільки не забезпечують їх, а й через застарілість обмежують їх.

Питання правового захисту прав і свобод людини і громадянина є досить значущими, їм приділяється велика увага в сучасних науково-теоретичних дослідженнях М. Баймуратова, О. Батанова, В. Копейчікова, М. Матузова, Є. Лукашової, М. Орзіха, О. Соколенко та ін.

М. Орзіх зазначав, що права і свободи людини – це універсальні правові цінності, для яких характерне встановлення єдиних міжнародно-правових стандартів у сфері їх охорони[1, с. 7-12].

Однак права і свободи людини поки що порушуються, а способи їх захисту не завжди досить ефективні. Тому виникає необхідність удосконалення вже наявних методів і засобів,

а також створення нових інститутів, що гарантують й охороняють права та свободи людини. Міжнародна практика свідчить: чим більше таких інститутів, тим ефективнішим є забезпечення прав і свобод людини на сучасному етапі[2].

У цьому контексті слушною є думка Є. А. Лукашової, яка стверджує, що права людини не реалізуються автоматично навіть за сприятливих умов. Тому конкретні зусилля і навіть боротьба людини за власні права і свободи, що має органічно включатися в систему заходів, які в єдності є механізмом захисту прав людини[3, с. 19].

На нашу думку, на сучасному етапі питання про правомірність встановлення системи відеоспостереження роботодавцем та процедура такого встановлення прямо законодавством не регламентується, а праці вчених з цього питання практично відсутні.

Метою цієї статті є дослідження теоретичних і правових підстав щодо правомірності контролювання роботодавцем дотримання правил внутрішнього розпорядку працівниками з використанням відео, аудіо - спостереження та внесення рекомендацій щодо процедури встановлення технічних засобів спостереження.

Як відомо, цілодобово, день за днем, технічні засоби спостерігають за тим, що здійснюється в банках, на заправних станціях, в авіатранспортних потоках та ін. Камери спостереження встановлюють для захисту житлових приміщень. Наскільки ж виправданим і законним є використання камер спостереження в громадських місцях? Спори на цю тему ведуться з часу з'явлення камер спостереження. Багато громадян, політиків, правозахисників вважають, що камери, які ми бачимо, порушують права людини, здійснюючи відеоспостереження.

Може статися так, що відео - аудіо запис потрапить в треті руки та буде використовуватися неправомірно. Та й втручатися стороннім особам в особисте життя не має потреби.

Відео спостереження в офісі, на робочому місці викликає особливе незадоволення у найманих працівників, тому що роботодавець може побачити, яку кількість часу витрачається працівником на перерви на каву, на «перекури», та чим вони займаються в робочий час.

Не менш цікавою із точки зору дотримання прав працівника є стаття 28 Проекту Трудового кодексу України [4], яка надає право роботодавцю контролювати виконання працівниками трудових обов'язків, у тому числі із використанням технічних засобів.

Наявність відео спостереження по суті є частиною правил внутрішнього трудового розпорядку, оскільки є умовою перебування працівника на території організації під час виконання роботи, передбаченої трудовим договором та після її закінчення.

Слід зазначити, що інколи на території організації здійснюються крадіжки як майна власника так і майна працівників на робочому місці. В даному випадку відео спостереження в офісі, службовому кабінеті допомагає знайти та притягти до відповідальності винних і це буде відповідно до норм чинного законодавства. За допомогою запису, який збережений на відео-реєстраторі, можна побачити яким чином правопорушник здійснив крадіжку, інше правопорушення, в який час та день.

В той же час постійне відео, аудіо - спостереження може призвести до оприлюднення конфіденційної інформації про людину, що охороняється законом. Наприклад, працівник на робочому місці у робочий час може зателефонувати лікарю з питання можливості проконсультувати, оглянути його з приводу тієї чи іншої хвороби, уточнивши день і час цього консультування, або які можна прийняти ліки для вгамування болі. І те і інше вказують на наявність тієї чи іншої хвороби у працівника. Дзвінок по телефону може містити відомості, що охоплюються поняттям сімейного життя.

У статті 23 Закону України «Про інформацію» [5] зазначається, що

забороняється збирання відомостей про особу без її попередньої згоди, за винятком випадків, передбачених законом.

Європейський суд з прав людини неодноразово підкреслював, що навіть у публічній сфері існує зона взаємодії людини з іншими людьми, яка може належати до сфери «приватного життя» (постанова Європейського суду від 28. 01. 2003 р. у справі «Пек проти Сполученого Королівства» (Peck v. United Kindom) [6] постанова Європейського суду з прав людини від 24. 06. 2004 р. «Справа фон Ганновер (Принцеса Ганноверська) (Von Hannover) проти Німеччини»)[7]. А практика Європейського суду є, по суті, прецедентом, тобто нормою права для України у відповідності до Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду по правам людини»[8].

Стаття 23 Конституції Російської Федерації проголошує також право кожного на недоторканість приватного життя, особисту і сімейну тайну, захист своєї гідності[9]. Приватне життя людини не припиняється під час виконання ним трудових обов'язків на роботі в офісі.

Як зазначено в ухвалі Конституційного суду РФ від 9. 06. 2005 р. №248-0, право на недоторканість особистого життя означає надану громадянину і гарантовану державою можливість контролювати інформацію про самого себе, протистояти розголошенню відомостей особистого, інтимного характеру. В поняття «приватне життя» включається та сфера життєдіяльності людини, яка відноситься до окремої особи, стосується тільки його і не підлягає контролю зі сторони суспільства та держави, якщо вона носить не протиправний характер[10].

Пункт 8 статті 9 Федерального закону від 27. 07. 2006 р. № 149-ФЗ «Про інформацію, інформаційних технологіях і про захист інформації»[11] забороняє вимагати від громадянина (фізичної особи) надання інформації про його приватне життя, в тому числі інформації, яка має особисту та сімейну таємницю, і отримувати таку інформацію без згоди громадянина (фізичної особи), якщо інше не передбачено федеральними законами.

З іншої сторони відповідно до ст. 21 Трудового кодексу Російської Федерації [12] працівник має право на повну інформацію про умови і охорону праці на робочому місці. Ця норма стосується відеоспостереження. Працівник повинен бути повідомлений про наявність в офісах камер спостереження та прослуховування з моменту початку роботи або з моменту їх встановлення.

Але передусім звернімо увагу на національні норми. Саме по собі право контролювати трудову дисципліну не дає роботодавцю права збору і зберігання інформації про особисте життя людини. Тим більше не можуть бути розголошені обставини особистого життя людини, навіть якщо вони були пов'язані із дисциплінарним правопорушенням. Цей висновок впливає із статті 301 Цивільного кодексу України [13].

На охорону прав людини слугує і стаття 307 ЦК України, в якій зазначено, що «Фізична особа може бути знята на фото-, кіно-, теле- чи відеоплівку лише за її згодою... Знімання фізичної особи на фото-, кіно-, теле- чи відеоплівку, в тому числі таємне, без згоди особи може бути проведене лише у випадках встановлених законом» [13]. Ці випадки передбачені статтями 14, 15, 41 Кримінально-процесуального кодексу України [14], пунктом 11 статті 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 р. [15], пунктом 9 статті 31 Закону України «Про національну поліцію» від 02.07.2015 р. [16], пунктом 8 статті 25 Закону України «Про службу безпеки України» від 25.03.1992 р. [17].

Таким чином офіційне право на здійснення таємної відео-зйомки на законодавчому рівні надане лише підрозділам, які уповноважені здійснювати оперативно-розшукову діяльність і органам слідства. Відповідно до статті 5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» проведення оперативно-розшукової діяльності іншими підрозділами зазначених органів, підрозділами інших міністерств, відомств, громадським організаціям забороняється.

Таким чином, робимо висновок, що під час спостереження за діяльністю працівника протягом робочого часу якась посадова особа (можливо навіть спеціально не уповноважена) вже порушуватиме право

людини, за якою ведеться спостереження, адже зобов'язати не жити особистим життям з початку до закінчення робочого дня неможливо. Тож ми вже матимемо цивільне правопорушення, з якого витікатиме обов'язок відшкодувати шкоду.

Так само стаття 47 Закону України «Про інформацію» [5] встановлює відповідальність за порушення законодавства про інформацію, а саме – дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну згідно із законодавством України.

Пункт 5 статті 6 Закону України «Про захист персональних даних» від 1.06.2010 р. [18] зазначає, що обробка персональних даних здійснюється для конкретних і законних цілей, визначених за згодою суб'єкта персональних даних або у випадках, передбачених законами України у порядку, встановленому законодавством.

П. 1 ст. 7 зазначеного вище закону забороняє обробку персональних даних про расове або етнічне походження, політичні, релігійні або світоглядні переконання..., а також даних, що стосуються здоров'я.

Стаття 29 КЗпП України [19] передбачає, що до початку роботи за укладеним трудовим договором власник або уповноважений ним орган зобов'язаний роз'яснити працівникові його права і обов'язки та проінформувати під розписку щодо умов праці, ознайомити його з правилами внутрішнього розпорядку, колективним договором та ін.

Проаналізувавши вище зазначене, на наш погляд, в даному проекті Трудового кодексу України треба відмовитись від спроб врегулювати питання використання відео (аудіо) спостереження. У подальшому слід розробити якісний нормативний акт, яким би встановлювалась процедура призначення посадових осіб, які нести відповідальність за збереження зібраної інформації у таємниці, отримання згоди працівників на спостереження за ними, відповідальність роботодавців та осіб, які скористались матеріалами відео (аудіо) спостереження для контролю за працівниками без їх дозволу.

Ми повністю підтримуємо пропозиції окремих фахівців про те, що відеоспостереження може бути обґрунтоване у прийнятих правилах внутрішнього

трудового розпорядку організацій, незалежно від форм власності та організаційно-правових форм, в яких повинно бути, зокрема, зазначено, що відеоспостереження переслідують таку мету:

– підвищення ефективної господарської діяльності суб'єкта господарювання, продуктивності і дисципліни праці працівників, підвищення якості робіт та послуг, які ними надаються;

– забезпечення особистої безпеки працівників та економічної безпеки (у т. ч. захисту відомостей, які складають його комерційну таємницю і конфіденційну інформацію від протиправного розголошення, збирання, використання та/або знищення, а також попередження крадіжок фінансових коштів, майна і товарно-матеріальних цінностей власника);

– дотримання в організації правил охорони праці, техніки безпеки, пожежної та екологічної безпеки, виробничої санітарії і т. п. [20].

Крім прийняття правил внутрішнього трудового розпорядку та внесення у них умов ведення відеоспостереження за працівниками на робочому місці протягом робочого дня та після його закінчення пропонуємо розробити спеціальне Положення про ведення відеоспостереження за працівниками, у якому прописати всі складові спостереження. У Положенні повинен бути зазначений перелік приміщень, у яких будуть перебувати камери спостереження з обов'язковим обґрунтуванням необхідності.

Приміщення у яких проводиться відеоспостереження, повинні бути укомплектовані відповідними попереджувальними табличками. Керівник організації повинен визначити дату початку роботи системи відеоспостереження з

призначенням відповідальних осіб за її встановлення і функціонування.

Важливим, на нашу думку, є розроблення посадової інструкції для працівників, які будуть вести відеоспостереження, запис та зберігання, з метою захисту персональних даних працівників.

До відома найманих працівників роботодавець повинен довести правила внутрішнього трудового розпорядку, або зміни та доповнення до них або нову редакцію.

З прописаними правилами спостереження в ПВТР повинні ознайомитися під розпис працівники за роботою яких планується таке спостереження. Без дотримання зазначеного та інших процедур щодо встановлення відеоспостереження та результатів його роботи у найманих працівників буде виникати право на звернення до суду для визнання дій роботодавця незаконними та притягнення останнього до юридичної відповідальності згідно з чинним законодавством.

На нашу думку, реалізація запропонованих пропозицій дозволить забезпечити дотримання балансу інтересів працівників (в плані захисту їх трудових інтересів) і роботодавців. Ще буде відповідати і європейській трудовій політиці захисту прав громадян від незаконних дій роботодавців в частині встановлення відеоспостереження без згоди найманих працівників.

Спроби окремих державних органів і бізнесменів включити окремі необґрунтовані норми до Трудового Кодексу України без належної науково-практичної апробації, міжнародної експертизи і узгодження із соціальними партнерами призведе до можливих соціальних конфліктів і несприйняття зі сторони працівників та профспілок.

Використана література:

1. Орзіх М. П. Міжнародно-правові стандарти і права людини в Україні/М. П. Орзіх// Право України. – 1992. – № 4-5. – с. 7-12.
2. Солоненко О. М. Захист прав і свобод особи у правовій державі[Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/PORTAL/soc.-gum/Nvrnuvs/2011_5/solonenk.htm.
3. Лукашева Е. А. Права человека: [ученик для вузов]/Е. А. Лукашева. – М.: Норма, 2001. – 573 с.
4. Проект Трудового кодексу України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=46746.

5. Про інформацію: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2938-17>.
6. Постанова Європейського суду від 28. 01 2003 р. у справі «Пек проти Сполученого королівства» (Pek v/ United Kingdom). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.mmd.c.ru.
7. Постанова Європейського суду з прав людини від 24. 06. 2004 р. «Справа» Фон Ганновер (Принцеса Ганноверська) (Von Hannover) проти Німеччини. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: base.consu.ru – по робочим дням з 20.00 до 24.00.
8. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23. 02. 2006 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon4.rada.gov.ua.
9. Конституция Российской Федерации, принятая всенародным голосованием 12. 12 1993 г. Официальное издание. – М. Изд-во «Юридическая литература». 2009.
10. Определение Конституционного суда Российской Федерации от 9. 06. 2005 г. №248 – 0 «Об отказе в принятии к рассмотрению жалобы граждан Захаркина В. А. и Захарктной И. Н. на нарушение их конституционных прав пунктом «б» части третьей статьи 125 и частью третьей статьи 127 Уголовно-исполнительного кодекса РФ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.bestpravo.ru/federal-nofe/ew_artu/wow.htm
11. Об информации, информационных технологиях и о защите информации : Закон Российской Федерации от 27. 07. 2006 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: base.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi
12. Трудовой Кодекс Российской Федерации принят Государственной Думой 21. 12. 2001 г. Одобрен советом Федерации 26. 12. 2001 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: ozpp.ru/zrnd/trud/
13. Цивільний Кодекс України від 16. 01. 2003 р. // ВВР України. – 2003. – № 40 – 44. ст. 356
14. Кримінально-процесуальний кодекс України від 13. 04. 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.najau.kiev.ua/gsvitamvs/index.php/hpk-ukraini-vid
15. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18. 02. 1992 р. // ВВР України. –1992. – № 22. ст. 303.
16. Про поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. // ВВР України. –2015. – № 40-41. ст. 379.
17. Про службу безпеки України : Закон України від 25. 03. 1992 р. // ВВР України. –1992. – № 27. ст. 362.
18. Про захист персональних даних: Закон України від 1. 06. 2010 р. // ВВР України. –2010. – № 34. ст. 481.
- 19 Кодекс Законів про працю України від 10. 12 1971 р. // ВВР України. –1971. – № 50. ст. 375.
20. Видеонаблюдение на производстве: как в одну телегу впрячь «коня и трепетну лань». [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://svsever.lg.ua/2012/10/videonablyudenie-na-proizvodstve-kak-v-odnu-telegu-vpryach-konya-i-trepetnyyu-lan/>
21. Видео / аудио наблюдение на рабочем месте – Юридическая консультация > Трудовое право [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legalclinnick.org.ua/forum2/showthread.php?t=1542>